

Det er ikke nogen klar Affattelse, naar det hedder: „med absolut Flertal af Sogneraadets Medlemmer og med mindst $\frac{2}{3}$ af de afgivne Stemmer.“ Naar det er Hensigten at gøre det saa besværligt som muligt at faa forhøjede Hartkornsskatter, saaledes at man er sikker paa, at en saadan Forhøjelse ikke sker uden yderste Nødvendighed for Kommunen, tror jeg, at dette naas langt bedre ved at følge mit Ændringsforslag, der siger, at en saadan Forhøjelse ikke kan ske „uden at mindst de to Trediedele af Sogneraadets samlede Medlemsantal har stemt for en saadan Forhøjelse, og Amtsraadet givet sit Samtykke dertil.“ — Endelig har jeg under Nr. 9 stillet en Ændring til § 21. Slutningen af første Stykke i § 21 er affattet fra Kommissionen paa denne Maade: „Hvis det paa Grund heraf noget Aar hænder, at det synes fornødent at ligne mere end een Trediedel af det Beløb, som maa udskrives paa Hartkornet, paa Amtsrads-kredsens Sognekommuner, da kan dette med Indenrigsministerens Tilladelse ske.“ Denne Indhenten af Indenrigsministerens Tilladelse er jo aldeles overflødig. Naar man ikke maa forhøje Hartkornsskatten og skal bruge Pengene, maa det ske ved den anden Udvej, som er anvist ved Landkommunalloven, nemlig ved at ligne paa Sognekommunerne. Jeg tror derfor, at det er en klarere Affattelse, naar man vil sige: „Hvis det af denne Aarsag i et kommende Aar ikke vil være muligt at tilvejebringe den nødvendige Indtægt for Amtsfonden, tilvejebringes det manglende Beløb ved yderligere Ligning paa Sognekommunerne efter nedenstaaende Regler.“ Saa er der derved givet, at man ikke kan komme til at paaligne Hartkornet højere, og at Sognekommunerne i Fremtiden skulle bære de forøgede Udgifter til Amtsfonden. Med Hensyn til den sidste Del af § 21 har Kommissionen jo der stillet Forslag om, at denne Paaligning paa Kommunerne skal ske i et andet Forhold, end det hidtil har fundet Sted, og jeg kan være enig med den ærede Kommission i, at det Forhold, hvori man hidtil har paalignet Kommunerne, ikke har været tilfredsstillende. Forholdet har jo været det, at man paalignede Halvdelen efter Kommunerne Hartkorn, en Fjerdedel efter Folketallet og en Fjerdedel efter Skøn. Da det almindelig er erkendt, at Hartkornet er en daarlig Paaligningsfaktor, er det urigtigt at gøre den saa stor, og det er ogsaa det, Kommissionen har fundet, men naar Kom-

missionen saa er kommen til at søge at gøre det godt ved at ligne en Fjerdedel paa Folketallet og en Fjerdedel efter Skøn, tror jeg, man er kommen for langt til denne Side; thi heller ikke Folketallet og Skønnet ere de allerbedste Faktorer at ligne paa, naar man kommer ud over en vis Grænse. Et stort Folketal falder jo gerne sammen med de fattigste Kommuner, de mest folkerige Kommuner have i Reglen daarligst Evne til at svare Bidrag, og naar man altsaa gør den Del, som lignes efter Folketallet, for stor, rammer man de mest bebyrdede Kommuner for haardt. Det er ogsaa noget betænkeligt at gøre Skønsbidraget alt for stort, thi det kan jo ikke nægtes, at hvor det beror paa et Skøn, kan dette Skøn gaa i en uheldig Retning, saa at man kan komme til at ramme for haardt, idet det rummer Betingelserne for Vilkaarlighed. Jeg tror derfor, at det vil være heldigt at indbringe en ny Faktor, saaledes at den Halvdel, som tidligere var fordelt udelukkende paa Kommunerne efter deres Hartkorn, i Fremtiden deles i to Fjerdedele, hvoraf den ene Fjerdedel fordeles efter Hartkornet og den anden i Forhold til den i Kommunen værende samlede Farmue, saaledes som den opgøres ifølge Loven om Indkomst- og Formueskat §§ 12—14, og de to Fjerdedele, som nu paalignes efter Folketallet og Amtsraadets Skøn, forbleve uforandrede. — Jeg skal anbefale disse Ændringer til det høje Tings Velvilje.

Dalsgaard: Under de foreliggende Skatteløves første Behandling blev der fra min Side fremsat den Bemærkning, at naar mine Meningsfæller og jeg trods de Betæneligheder, vi havde haft, dog vare gaaede med til at indbringe Forslaget om Forandring i den kommunale Beskatning, saa laa der deri, at vi for vort Vedkommende afstode fra at søge Forslaget ændret paa de to Hovedpunkter, med Hensyn til hvilke vi særlig havde haft Betæneligheder, nemlig Bestemmelsen om, at Overskattekommissionen i visse Tilfælde skal være Overligningsmyndighed, og Bestemmelsen om Reglerne for Skattevedtægternes Affattelse. Derimod have vi forbeholdt os vor fri Stilling med Hensyn til underordnede Enkeltheder, hvad der var saa meget naturligare for os, som netop denne Sags Behandling blev meget forceret i den sidste Tid, da Skattekommissionen arbejdede. Og specielt har jeg for mit Vedkommende udtrykkelig forbeholdt mig at